

№1
20.02.2018

ШКІЛЬНИЙ ВІСНИК

Друкований орган учнівського самоврядування Махнівської СЗШ I-III ступенів

У НОМЕРІ:

Ніч Апокаліпсису
Присвята братові
У спогадах Майдану...
Вінничани – герої Небесної Сотні
Мамо, не плач...
У нашій пам'яті Ви назавжди лишилися...

Номер присвячений четвертій річниці розстрілів
на Майдані НЕЗАЛЕЖНОСТІ у м. Києві
(Революція гідності) 18-20 лютого 2014 року...

Спецвипуск
«ГЕРОЇ НЕ ВМІРАЮТЬ!»

Чого б ти не вчився, ти вчишся для себе...

Ніч Апокаліпсису, як назвали її пізніше, – найстрашніша ніч штурму Майдану, яку довелося пережити усім, хто був там з 18 на 19 лютого 2014 року. Кілька сотень (до тисячі) Героїв, які втримали тоді Майдан від остаточної зачистки, зробили справжній подвиг, про який не можна забути.

Читаючи спогади очевидців про цю пекельну ніч, щоразу зустрічається одне і те ж запитання: “Чому “Беркут” тоді так і не дотиснув захисників Майдану? Що зупинило цих нещадних вбивць?” Мабуть, це питання лишиться одним з багатьох, на яке ми так і не отримаємо відповіді найближчим часом і, хто знає, чи дізнаємось взагалі...

В ту ніч з усіх куточків країни, а передусім із Заходу та Центру, спішили автобусами, машинами сотні і тисячі людей із однією думкою: “Хлопці, ви тільки протримайтеся там ще трошки, ми вже ідемо!” В цю ніч палали управління міліції, СБУ, прокуратури у Львові і Тернополі, Хмельницькому та Луцьку, Івано-Франківську і Рівному. Уся країна була серцем на вогняному Майдані, де вирішувалась наша доля...

Контакти редакції:

22133 с. Махнівка

вул. Шкільна, 2

тел. 0434232186

E-mail: komsh@i.ua

Електронна версія

<http://makhnivka.ucoz.net/>

ТИРАЖ 50 примірників

ШКІЛЬНИЙ
ВІСНИК

Номер підготував: Ігор Іванець

Герої не вмирають...

Ти, брате, вмер від ран, що на Майдані
Зробили кулі снайперські страшні.
Які були думки Твої останні,
Ніколи не дізнатися мені.
В Небесну Сотню вписаний віднині
І, може, наслухаєш тишу з тиш,
Тепер вже Ти Героєм України
Десь там з небес на нас, що тут, глядиш.
Ми спілкувались, Юрку, ой, як мало:
Бо віддалі, бо клопоти свої...
Цінуєш щось, коли його не стало, –
Чи то людей, чи зрубані гаї.
Жив в Києві, не близько, все ж, від Луцька,
І не носив над головою німб,
Та в пам'яті тепер навіки людській,
В підручнику історії шкільнім!
Як страшно, що не звернешся до доці,
Що відійшов, як кажуть, за межу...

На Перше вересня на першому уроці
Про тебе, рідний, учням розкажу:
Що українцем був і завжди будеш,
Що не шукав Ти золотих підків,
Бо знав, що найцінніше в світі – люди,
Пишавсь, що з роду ти Сидорчуків!
Простих і мирних завжди українців,
Але за правду ладних йти на смерть,
З тих, що як люблять, то з чуттям по вінця,
Якщо ж ненависть – з тим чуттям ущерть!
Мені в народ Ти віру теж потроїв,
Хоч не чаклун із скандинавських саг.
Ти, брате, України став Героєм!
Як там Тобі без неї в небесах?

*Автор – Микола Сидорчук, брат Юрія Сидорчука.
Присвячене Юрію Сидорчуку.*

У спогадах Майдану...

Постріл, другий, розірвалася тиша, і
нестерпний біль... Кров, вогонь, стрілянина
на ураження... Знову смерті, поранені,
відірвані руки, проламані голови, вибиті очі,
покалічені жінки, поранені священники.

Справжні бої розгорталися в центрі
Києва 18-20 лютого на вулицях
Інститутській, Грушевського, на
Європейській площі, майдані, у
Маріїнському парку! Навколо вибухи,
стогін, горе. До нас прийшла війна.

Справжня кровопролитна війна. Нас
намагалися винищити за бажання мати
людську гідність і самим обирати своє життя. Настав той час, коли кожен українець мав
зробити вибір: або ти станеш рабом, або будеш вільною людиною і житимеш у вільній
державі.

На очах у всього світу влада розстрілювала свій народ. Майдан оточили з усіх боків, взяли у щільне кільце. Та люди не здавалися. Співали Гімн. Зі сцени лунали молитви, патріотичні пісні.

Проти мирних мітингувальників кинули Внутрішні війська, спецпідрозділ «Беркут», на дахах будинків розмістили снайперів, завозили проплачених «тітутшок». В один день тисячі мирних людей стали солдатами свого народу.

Вони йшли голіруч проти озброєних вишколених беркутівців. А у них під ногами зривалися світло-шумові гранати, довкола свистіли кулі. Бійці спецпідрозділу «Беркут» застосували спецзасоби, декого розстрілювали впритул, захоплювали і добивали поранених...

На що мітингувальники «відповіли» камінням, бруківкою, яку розбирали прямо з-під ніг, петардами, та «коктейлями Молотова». Із засобів оборони у мітингувальників були тільки саморобні дерев'яні щити, дерев'яні палиці, барикади, створені з підручних матеріалів та палаючі автомобільні шини і їдкий дим, що густою хмарою оповив серце України – Київ..

Тисячі поранених і майже 100 людей було вбито снайперами та бійцями спецпідрозділів міліції. Серед них – науковці, викладачі, студенти, вчителі, художники, архітектори, театральні режисери, громадські активісти. Кров цих людей стала вироком для злочинної диктатури. Ця «Небесна Сотня» своїм життям викупили свободу для мільйонів українців і дає шанс збудувати нову демократичну правову державу.

ВІННИЧАНИ – ГЕРОЇ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Брезденюк Валерій – Художник. Родом зі Жмеринки. Загинув в ніч з 18 на 19 лютого.

Шимко Максим – учасник клубу історичної реконструкції «Білий вовк». Родом із Вінниці. Загинув 19 лютого.

Полянський Леонід - народився у Жмеринці. Загинув 18 лютого.

*Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росю,
А, може, дощем на поріг упаду.*

*Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
Вже слово матусю не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько,
Розкажу, як мається в домі новім.*

*Мені колискову Ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, тут сумно буває,
Душа за тобою, рідненька, щемить.*

*Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що від нині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну.
Вона, як і ти, була в мене одна.*

Нехай кожен з нас торкнеться пам'яттю цього священного вогню-частинки вічного. А світло цієї свічки хай буде даниною тим, хто навечно пішов від нас, хто заради торжества справедливості жертвував собою. Вони повинні жити в нашій пам'яті!

*У нашій пам'яті Ви назавжди лишились,
Історія одна, і Ви – її частина.
Ви тільки знайте, браття, ми за Вас молились,
І молимось: за Вами – ненька Україна!*

*Вони не були героями. Вони були звичайними людьми.
І в останню мить віддали нам найдорожче – своє
життя. За нас віддали. Аби ми жили. Долюбили за
них, пісень за них доспівали...*